

gøre med Afgørelsen i Sylow-Sagen. Men det kunde jo være, at de Herrer Socialdemokraters Stilling er noget paavirket af Sylow-Affæren, og det synes jeg navnlig, man fik et levende Indtryk af, naar man hørte det ærede Medlem fra Stege (Jessen) tale i Gaar. Det, Socialdemokraterne ere vrede over, og som det ærede Medlem lod komme til Orde i Gaar, er dette, at jeg ikke har villet udlevere Sylows Hoved til dem, og saa forlange de mit eget i Stedet for. Men den Sag komme vi jo til at tale om ved den næste Interpellation.

Dernæst vender jeg mig til det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch). Jeg indrømmer, at det ærede Medlem talte med meget stor Behændighed i Gaar, idet han egentlig søgte at forflygtige alle Realiteter i Sagen og skubbe dem bort. Det ærede Medlem begyndte netop med det første Punkt, som jeg maatte omtale i Gaar. Nu bebrejdes det mig fra enkelte Sider, at jeg har omtalt det; men det ærede Medlems Tale viser netop, hvor nødvendigt det har været for mig. Det ærede Medlem begynder nemlig ogsaa med at røre ved det, der er Begyndelsen til hele Sagen, og spørger: Var det nu saa galt med Læge Langhoff? Var der egentlig noget at sige til det? Det ærede Medlem spurgte, om disse Tilfælde, der ere citerede, ere Eksempler paa en lang Række af Tilfælde, der ligge hverandre nogenlunde nær i Tid, eller om der er længere Mellemrum imellem dem. Det oplyste jeg allerede i Gaar. Jeg nævnedes udtrykkelig, at disse Tilfælde i København havde fundet Sted for ca. 6 Aar siden og fremad i Tiden, og med Hensyn til de Tilfælde, jeg nævnedes fra Saksøbing, angaar Kølnerlærlingens Forklaring Februar 1910, og det var i samme Maaned, at Læge Langhoff faldt over mod en Barnevogn ved højlys Dag eller Kl. 3—4 om Eftermiddagen. Generalforsamlingen var i April Maaned samme Aar, 1910. Her have vi altsaa Forklaringen af Kølnerlærlingen, som i Løbet af 3 Uger har set Langhoff 3—4 Gange sidde beruset paa Hotellet fra om Aftenen til tidlig om Morgen. Vi have hans Forklaring om, hvorledes han maa følge Langhoff hjem, fordi denne ikke selv kan finde hjem. Vi have ligeledes fra Februar Maaned Langhoffs Fald over imod Barnevognen Kl. 3—4 om Eftermiddagen. Og i April Maaned have vi Generalforsamlingen, ved hvilken Lejlighed han soldede fra Kl. 9 Lørdag Aften til Kl. 4 Søndag Eftermiddag. Det blev dokumenteret for de Herrer, hvorledes han ved den Lejlighed i

Virkeligheden havde været ganske bevidstløs. Fra samme Periode have vi Forklaringen angaaende de to Gartnerlærlinge og om, hvorledes Læge Langhoff drev ganske bevidstløs om ved Havnen. Dette ligger lige forud for det Tidspunkt, hvor der fremkommer Klager, Beskyldninger, hvad man nu vil kalde det, til Sundhedsstyrelsen om Læge Langhoffs Drikkædighed. Det er altsaa i denne Periode, fra Februar og til Udgangen af April Maaned 1910, at alle disse graverende Tilfælde, som jeg omtalte i Gaar, have fundet Sted. Den 12. Maj omtaltes det i Byraadet, og umiddelbart derefter eller i Slutningen af samme Periode er det, at Dr. Muus af et Medlem af Direktionen for Saksøbing Sindssygeanstalt faar Meddelelse om, at man ansaa Læge Langhoff for drikkædigg.

Det er altsaa paa dette Tidspunkt, Dr. Muus skal foretage Undersøgelsen angaaende Langhoffs Drikkædighed, og derfor giver jeg det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) fuldstændig Ret i, at det vilde være en meget graverende Indvending mod Sundhedsstyrelsens Formand, om han ikke paa det Tidspunkt havde kunnet faa Oplysninger, rigtige Oplysninger, paalidelige Oplysninger, om Læge Langhoffs Forhold til Spiritus. Deri har det ærede Medlem fuldstændig Ret. Det maatte være en meget stærk Indvending mod Dr. Muus' Embedsførelse, hvis han ikke havde kunnet danne sig et Billede, der stemte med de faktiske Forhold, med Hensyn til Læge Langhoffs Tilbøjelighed til Spiritus paa det paagældende Tidspunkt. Det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) vilde imidlertid i Dag give det Udseende af, at Dr. Muus i Virkeligheden ikke havde faaet noget Resultat ud af den Undersøgelse, han foretog. Men jeg har Dr. Muus' egne Udtalelser om hans Undersøgelse at støtte mig til og støtte min Afgørelse, mit Skøn paa. Man kan vel heller ikke forlange noget bedre Materiale end Udtalelsen fra den Mand, der selv har foretaget Undersøgelsen. Man kan da vel ikke forlange af mig, at jeg skal tilsidesætte hans egen Udtalelse om, hvad Resultat han er kommen til. Og Resultatet vil jeg igen slaa fast her i Tinget, skønt det er nævnt før; thi man rører jo stadig ved dette, ved Grundlaget for hele denne Sag. Det, Dr. Muus udtalte, er da dette, at han fik oplyst, „at Læge Langhoff ved Sammenkomster og festlige Lejligheder let nød mere Spiritus, end han kunde taale, at han derunder kunde vise Uforsigtighed og Mangel